

[Ib Christensen.]

gerne. Vi ved fra ministeren, at det vil spare det offentlige for alt i alt 50 mill. kr., hvis vi udsætter det et år, og det fik fru Eva Gredal til at komme med et andet regnestykke, hvoraf det nærmest fremgik, at det var en merudgift for det offentlige på ca. 10 mill. kr., såfremt loven blev udsat. Samtidig med at fru Eva Gredal dog erklærede i lighed med enkelte andre ordførere, at der var ingen, der kunne vide noget som helst om, hvor meget det ville koste. Når det er tilfældet — og det tror jeg nok de fleste vil være tilbøjelige til at give mig ret i — synes det mig ærlig talt at være endnu en grund til at bruge nogle sommermåneder til at kulegrave de økonomiske og ikke mindst de personalemæssige konsekvenser af denne lovgivning. Det ømme punkt er jo, i hvilket omfang kommunerne vil antage nyt personale; samtidig med at revalideringscentre og mødrehjælpen bliver nedlagt. For der er intet som helst sparet for det offentlige og naturligvis — hvilket unægtelig også er et afgørende hensyn — heller ikke vundet noget for klienterne, hvis der sker en sådan personaleeksplosion, at det faktisk på længere sigt kommer til at gå ud over de sociale ydelser. Derfor synes jeg nok, at allerede det kunne tale for en udsættelse, og dertil kommer, at alle kommuner langt fra er klar til at overtage dette.

Videre kunne den kritik, der stadig væk, også på et meget sent stadium i udvalgsarbejdet, er kommet fra socialt interesseredes side, socialarbejderside, om lovens principper, sågar ikke mindst principperne med hensyn til finansieringen, tale afgørende efter vores opfattelse til fordel for, at folkettinget beslutter en udskydelse af ikrafttrædelsen til 1. april 1976.

Der er andre spørgsmål dels vedrørende arbejdsformidlingen, dels som sagt vedrørende revalideringen og mødrehjælpskommende arbejdsopgaver. Hvorledes de kan blive løst i kommunerne, og hvordan arbejdsformidlingens forhold skal være til det sociale system, foreligger efter vor bedømmelse stadig væk ikke tilstrækkeligt afklaret, og det må vi også have med i overvejelserne.

Vi har tilsluttet os en mindretalsudtalelse fra det konservative folkeparti, hvori man lægger vægt på overgang til bloktilskud, og

det forekommer heller ikke særlig hensigtsmæssigt, at man gennemfører denne lovgivning under en finansieringsform med overvejende refusion, når man ved — og det fremgår jo klart af udvalgsbetænkningen — at man på et tidspunkt er enig om at gå over til bloktilskud. Det forekommer mig at være endnu et argument for udsættelsen, at man kan etablere det finansieringssystem, som bør gælde på dette område, formentlig efter et stort folketingsflertals mening, allerede fra lovens start, så man ikke hen ad vejen skal til at lave også det om.

Dette har relation til den forebyggende indsats i det sociale bistandsarbejde kontra invalidepensionering og institutionsanbringelse, og dér er det netop, finansieringen kommer ind i billedet, fordi hvilke besværgelser man end gør sig i betænkningen, og det gør man fra flertallets side, kan det ikke nægtes, at der er en fristelse for kommunerne til at invalidepensionere også klienter, som det nok skulle være muligt at revalidere. Det er den alvorlige side ud fra et klient-synspunkt med hensyn til hele finansieringsproblematikken, og det synes jeg også skal være med i folketingets overvejelser. Her kunne et ensartet neutralt finansieringsprincip gennem bloktilskud i hvert fald forebygge ikke så få invalidepensionisters lod.

Spørgsmålet om udsættelse af værnepligtsaftjening har været rejst i udvalget, og jeg er da enig i det synspunkt, at man kan spare penge for det offentlige, hvis man begrænser adgangen til at få udsættelse af sin aftjening af værnepligten, men der er en anden rationel måde at løse dette problem på, nemlig ved simpelt hen at afskaffe tvangsudskrivningen til militærvæsen, til civilt forsvar og til militærnægtertjeneste, og den udvej vil retsforbundet selvfølgelig forbeholde sig at stille forslag om. Det forekommer at være den mest acceptable udvej ud fra mange andre hensyn, men jeg synes lige, at det bør nævnes her.

Hr. Kurt Brauer var så venlig at nævne, at retsforbundet har inspireret til et ændringsforslag, som vi er lykkelige over er tiltrådt af udvalget, og som derfor skulle få, håber jeg, en overvældende tilslutning i folketinget. Dette ændringsforslag går simpelt hen ud på, at man kvitter de bestemmelser, der oprindeligt stod i bistandsloven, der gjor-